

него; или пъкъ нѣкой разбойникъ съ ножъ ще го нападне и ще го убие... Какъ ще плачатъ тогава милата мамичка, татко, Левчо, Борю и Сашето!... Пъкъ и леля Дуня ще поплаче...

И Колю се озърта наоколо и му се струва, че нѣгдѣ близко непрѣмѣнно се е скрилъ и чака разбойникъ или вълкъ... Понѣкога на Коля се чини, като че ли до брѣста нѣщо се мърда. И той закрива очи и мисли: „Каквото ще да става, Господи!“

— Ди-и-и! кранти!

Колю отваря очи и вижда, че Колчо, като напръжъ, седи на капрата.

— „Слава Богу!“ казва той въ себе си и пита:

— А ти не се ли боишъ?

— Отъ к'во?

— Вълкъ да те не нападне...

— Какви ти тукъ вълци?... Че само да чуе звънецъ, ще дюхти, сиромаштъ!

— А може да нападне разбойникъ...

— Разбойникъ?!... Дѣ гиди! Какви ти тукъ разбойници?! Тукъ все добри хора се поминуватъ... Не отъ туй, момче, не, — ами ей отъ що се бой: срѣщу Рождество се скитатъ изъ полетата всѣкакви лоши духове... Чичо Макари разправяше, че кога билъ ергенъ, пжтувалъ — ей на, като мене, и видѣлъ, какъ на полето играелъ таласъмъ!... Ама ти не се смѣй. Разигралъ се, проклетникътъ, на ржченица ли нещешъ, на какво не... е тѣй да речемъ — ей тамъ до брѣста...

— Е!...

— А той, чичо Макари дѣ — запѣлъ „Богородице дѣво...“ Щомъ чува това, таласъмътъ се